

School in de winter was extra verschrikkelijk. Buiten was het grijs en koud, binnen stond de verwarming op standje sauna. Het was alsof ik langzaam zat te stikken, elke dag een beetje meer.

Suus smeerde om het lesuur *moisturizer* op haar gezicht: 'Want als ik dat niet doe, heb ik voor mijn vijftiengste al rimpels door deze school, ik zweer het je.'

Maar tegen verveling doe je niks. Dat moet je gewoon maar uitzitten en het ging me steeds slechter af. Ik was gewoon zo fakking *bored*. Van het gesjok door de gangen. Van elke dag dezelfde gezichten, van regels en huiswerk en misschien nog wel het meeste van alles: die muffe lucht. Lucht die duizend keer ingeademd en duizend keer uitgeademd is. Lucht als een onderbroek die je al twee jaar hebt en waarvan je opeens denkt: getver. Lucht als een handdoekje op een openbaar toilet en dat je het dan aanraakt en voelt hoe klam het is van *heaven knows* hoeveel mensen die het al gebruikt hebben. Die lucht... alsof je een vieze onderbroek moet inademen. Elke keer opnieuw.

Maar op de eerste dag van maart gebeurde er iets bijzonders. We zaten bij maatschappijleer. Het lokaal was nog net zo muf en buiten was het grijs en druilerig. Maatschappijleer is ook weer zo'n vak waarvan je denkt: waarom toch, in hemelsnaam?

Ik had me er al voor naar een moskee en een synagoge moeten slepen en een tergend saai uur in de aula uitgezeten met een of andere wethouderfiguur die ons warm probeerde te maken voor de *freaking* gemeenteraadsverkiezingen.

‘Het duurt nog anderhalf jaar voordat ik mag stemmen, meneer,’ had Jonas opgemerkt. ‘Tegen die tijd is mijn hersenweefsel zo’n twintig keer vernieuwd.’

Daar had de wethouder niet van terug gehad.

Maar die vrouw van maatschappijleer was niet te stoppen. Elke keer had ze wel weer iets uit het nieuws opgepikt waar ze dan heel druk over ging staan praten en met haar handen wapperen en enorm verbaasd doen als niemand bij ons in de klas nog van dat onderwerp gehoord had.

‘Wat?! Echt niet?! Maar jongens en meiden toch...’ En dan kwam ze met zo’n verhaal dat dat heel erg was omdat wij de intellectuele voorhoede van morgen zijn.

Ik werd al moe bij de gedachte.

‘Hè? Zijn jullie er allemaal?’ vroeg mevrouw *tje* maatschappijleer, toen we de les binnen kwamen druppelen. ‘Nou, wat gek... en jammer ook wel.’

Ik vond het ook jammer dat ik in de les zat. Wie niet? Maar gek? Eh... nee? In het rooster stond dat ik hier nu moest zijn en dus was ik er. Anders had ik voor het einde van de dag Halfhide weer op mijn dak.

Suus stak haar hand op.

‘Waarom zegt u dat, mevrouw?’ vroeg ze.

Die vrouw van maatschappijleer trok een gezicht alsof Suus zojuist had gevraagd of de aarde plat of rond is.

‘Maar meisje toch...’ stamelde ze en ze keek de klas rond. ‘Jullie weten toch wel... dat vandaag...?’

‘O wacht,’ riep Jonas. ‘U heeft het over de klimaatstaking. In Den Haag.’

‘Stelletje hippies!’ brulde Boaz.

‘Precies,’ knikte die vrouw.

De klas schoot in de lach.

‘Ik... ik bedoel... *precíes*... vandaag is de grote klimaatstaking door scho-lieren in Den Haag. En waarom zijn jullie daar niet?’

Eerlijk gezegd had ik nog steeds niet echt een heel helder idee waar dit allemaal over ging. Maar dat gebeurt wel vaker als dingen je niet heel erg boeien.

‘Een retourtje van Baarn naar Den Haag kost twintig euro, mevrouw,’ zei Jonas. ‘En dat is mét korting. Anders ben je dertig kwijt.’

‘En we hebben morgen een wiskundeproefwerk over drie hoofdstukken,’ zei Zoey, met dat bleke snoetje van haar.

Mevrouw tje maatschappijleer zuchtte en begon druk handen wapperend haar intellectuele voorhoede verhaal weer eens af te draaien.

‘...maar,’ zei ze, ‘gelukkig voor jullie zendt de NOS een livestream uit vanaf het Malieveld.’

Stralend keek ze de klas rond. ‘Kunnen jullie er toch een beetje bij zijn.’

Ik stootte Suus aan en rolde met mijn ogen.

Maar die vrouw klikte het digibord aan en toen gebeurde het.

Op het scherm zag ik een eindeloze stroom jongens en meiden die vanaf station Den Haag Centraal naar het Malieveld liepen. Bij hen scheen de zon. Ze hadden muziek bij zich en het sfeertje was zo feestelijk dat het leek alsof ze naar een festival gingen. Sommigen hadden kartonnen borden of spandoeken meegenomen met slogans zoals THERE IS NO PLANET B, HAAL JE KOP UIT HET ZAND, VOORDAT IEDEREEN OP MARS BELANDT! en DON'T FUCK WITH MOTHER EARTH. SHE IS 4.5 BILLION YEARS OLD.

Sommige groepjes brulden ‘CO₂ WEG ERMEE!’ zodra ze doorkregen dat de camera op hen was gericht. Iemand was als boom verkleed, compleet met takken en bladeren. Een paar meiden liepen in dinosaurus-onesies en sommige mensen waren helemaal losgegaan met groene schmink en haarverf.

‘Hippies!’ riep Boaz nog een keer door het klaslokaal.

Maar ik merkte dat ik rechtop was gaan zitten.

Het beeld versprong naar de verslaggever die op het podium stond waar straks gesproken zou gaan worden. Hij moest extra hard praten om boven de beat van de muziek uit te komen. ‘Dit was een uur geleden, toen de scholieren vanuit alle hoeken van Nederland aankwamen in Den Haag. En nu ziet het er zo uit.’

De camera draaide van de verslaggever naar het veld. Op het podium stonden een stuk of tien jongens en meiden in groene hesjes te springen en naar de kolkende massa voor hun neus te gebaren dat ze hoger, hoger, nóg hoger konden. De muziek werd harder gedraaid. En dus zette die vrouw van maatschappijleer het geluid zachter.

‘Niet doen, mevrouw,’ protesteerde iemand.

Suus porde me tegen mijn schouder. ‘Tessel, what the fak,’ hoorde ik haar zeggen. ‘Hoezo zijn wij hier en niet daar?’

Maar ik reageerde niet. Ik kon alleen maar naar het scherm staren. Naar de enorme menigte van wel tienduizend jongens en meiden van mijn leeftijd. Naar het springen en het dansen en de moshpit vlak voor het podium. En naar een groene hesjes-jongen die met een megafoon en zijn armen, nee, zijn hele lijf, de boel stond op te zwepen.

Ze hadden alles wat ik wilde: ze waren buiten, ze waren aan het bewegen, ze waren vrij.

Ik keek en ik keek en het was een wonder.

Niets minder dan een wonder.

Ik zat bij maatschappijleer. Op school. En ik keek geconcentreerd naar iets waarvan een docent had verzonnen dat we dat moesten zien.

Wow.

‘Straks zal Simon Wisse, dat is de leider van de scholierendemonstratie, nog gaan spreken,’ zei mevrouwtje maatschappijleer. ‘Maar zolang ze nog, eh...’

‘...een dikke fissa aan het bouwen zijn,’ zei Coen en zijn ogen glommen.

‘Ehm... dat ja... Zolang kunnen wij wel even met elkaar in discussie. Want ik ben natuurlijk heel benieuwd naar jullie mening.’

Tot zover het wonder.

Op het scherm was de verslaggever in beeld. Hij praatte met een meisje dat een bord vasthield waarop stond: EAT PUSSY, NOT COWS.

‘Wat betekent dat, mevrouw?’ vroeg Boaz onschuldig.

Ik grijnsde naar Suus.

Het gewone spel van saaie lessen proberen te saboteren met flauwe grappen was weer begonnen. Maar dat gevoel, dat echt ergens in opgaan, dat was er dus geweest. Heel even, maar toch. Het was iets waarvan ik niet meer wist dat ik het in me had. Alsof ik een bejaarde was die opeens weer zonder looprek kon. Of zo’n stuntel bij ons in het hockeyteam die opeens een briljante pass geeft. Of een Tessel die bij maatschappijleer vol aandacht naar het nieuws zit te kijken.

Zo bijzonder.

Het was niet alsof ik me na die les opeens heel druk ging verdiepen in het klimaat of zo.